

R O Z H O D N U T Í

Nejvyšší správní soud jako soud kárný projednal v ústním jednání konaném dne 16. 9. 2010 v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Milady Tomkové, zástupce předsedkyně senátu JUDr. Jana Engelmanna a přísedících JUDr. Bohuslava Vacaty, JUDr. Mileny Čechotkové, JUDr. Zory Krejčí a JUDr. Gabriely Halířové, Ph.D., návrh **krajské státní zástupkyně v Plzni** ze dne 30. 12. 2009 č. j. 1 SPR 386/2009 na zahájení řízení o kárné odpovědnosti **Mgr. S. P.**, státní zástupkyně Krajského státního zastupitelství v Plzni,

t a k t o :

Podle ustanovení § 19 odst. 1 zákona č. 7/2002 Sb., o řízení ve věcech soudců, státních zástupců a soudních exekutorů, ve znění zákona č. 314/2008 Sb.,

**Mgr. S. P.,
nar. X,**

státní zástupkyně Krajského státního zastupitelství v Plzni,

j e v i n n a , ž e

v rozporu s povinností postupovat odborně, svědomitě a bez zbytečných průtahů stanovenou v § 24 odst. 1 zákona č. 283/1993 Sb., o státním zastupitelství, v postavení státní zástupkyně Krajského státního zastupitelství v Plzni při výkonu pracovní pohotovosti (dosažitelnosti) dne 10. 11. 2009 po předchozím opakovaném upozornění ze strany vedoucí státní zástupkyně kolem 16.00 hodiny sice přijala telefonickou informaci policejního orgánu Služby kriminální policie a vyšetřování Krajského ředitelství policie Západočeského kraje v Plzni, že při eskortě z Věznice Plzeň do zdravotnického zařízení Fakultní nemocnice Plzeň – Bory uprchl obviněný P. T., včetně informace, že jej měla osvobodit manželka obviněného za pomoci střelné zbraně, že oba jsou na útěku a je po nich zatím bezvýsledně pátráno, a v této souvislosti jí policejní orgán poskytl také informaci, že je k dispozici číslo mobilního telefonu manželky obviněného, na tyto informace však adekvátně nereagovala, nevydala žádné pokyny, ani si nenechala předložit podklady k postupu podle § 88 odst. 2 tr. ř. respektive § 158d odst. 1, odst. 3 tr. ř., následně

až dne 11. 11. 2009 po nástupu do zaměstnání učinila záznam o získané informaci a ten předložila do trestní kanceláře,

t e d y

zaviněně porušila povinnosti státního zástupce,

t í m s p á c h a l a

kárné provinění podle § 28 zákona č. 283/1993 Sb., o státním zastupitelství.

Z a t o s e j í u k l á d á

kárné opatření podle § 30 odst. 1 písm. b) zákona č. 283/1993 Sb., o státním zastupitelství, snížení platu o 10% na dobu 3 měsíců.

O d ů v o d n ě n í:

Nejvyššímu správnímu soudu byl dne 31. 12. 2009 doručen návrh krajské státní zástupkyně v Plzni (dále též „navrhovatelka“) na zahájení řízení o kárné odpovědnosti kárně obviněné Mgr. S. P. Kárně obviněné bylo kladeno za vinu, že se dopustila kárného provinění podle § 28 zákona č. 283/1993 Sb., o státním zastupitelství, tím, že „*po předchozím opakovaném upozornění ze strany vedoucí státní zástupkyně dne 10. 11. 2009 kolem 16.00 hodin sice přijala telefonickou informaci policejního orgánu Služby kriminální policie a vyšetřování Krajského ředitelství policie Západočeského kraje v Plzni, že při eskortě z Věznice Plzeň do zdravotnického zařízení Fakultní nemocnice Plzeň – Bory uprchl obviněný P. T., včetně informace, že jej měla osvobodit manželka obviněného za pomoci střelné zbraně, že oba jsou na útěku a je po nich zatím bezvýsledně pátráno a v této souvislosti jí policejní orgán poskytl také informaci, že je k dispozici číslo mobilního telefonu manželky obviněného, na tyto informace však adekvátně nereagovala, nevydala žádné pokyny, ani si nenechala předložit podklady k postupu podle § 88 odst. 2 tr. ř. respektive § 158d odst. 1, odst. 3 tr. ř., následně až dne 11. 11. 2009 po nástupu do zaměstnání učinila záznam o získané informaci a ten předložila do trestní kanceláře.*“

Jako kárné opatření navrhovatelka navrhla uložit snížení platu o 20 % na 6 měsíců.

V odůvodnění návrhu na zahájení kárného řízení navrhovatelka uvedla, že dne 10. 11. 2009 okolo 15.45 ji telefonicky informoval náměstek pro trestní řízení krajského ředitele Policie ČR Západočeského kraje v Plzni plk. Mgr. J. K., že se policejní orgán nemůže opakovaně spojit se státním zástupcem Krajského státního zastupitelství v Plzni konajícím dosažitelnost. Navrhovatelka kontaktovala kárně obviněnou na soukromém

mobilním telefonu a informovala ji o situaci, její soukromé telefonní číslo posléze též poskytla policejnímu orgánu. Dne 11. 11. 2009 plk. Mgr. J. K. navrhovatelce sdělil, že kárně obviněná nepřijala vůči policejnímu orgánu žádná opatření, ani nezpracovala návrh podle § 88 odst. 2 trestního řádu respektive § 158d odst. 1, odst. 3 trestního řádu, a to přesto, že již 10. 11. 2009 v odpoledních hodinách měl policejní orgán k dispozici telefonní číslo mobilního telefonu užívané manželkou uprchlého vězně. O průběhu služby dne 10. 11. 2009 učinila kárně obviněná záznam, který předložila trestní kanceláři a tento byl zapsán do všeobecného rejstříku (sp. zn. 1 KZN 3064/2009). Záznam kárně obviněná doplnila (k výzvě navrhovatelky) 12. 11. 2009 sdělením, že se jí v telefonním hovoru policejní orgán nepředstavil, ona jeho jméno nezjišťovala a žádné faktické pokyny nevydala. Navrhovatelka považuje tvrzení kárně obviněné (v záznamu z 11. 11. 2009), že policejní orgán sdělil, že materiály k dalšímu postupu doručí na krajské státní zastupitelství až dne 11. 11. 2009, za účelové. Připomíná, že pokud se státní zástupce dozví o možném splnění podmínek pro nasazení operativní techniky, je jeho povinností opatřit si příslušné podklady a vyhodnotit je z hlediska zákonných podmínek; nepotřebuje tedy žádný návrh, resp. podnět policejního orgánu. Kárně obviněná takto nepostupovala, nevyužila svých oprávnění plynoucích z § 174 odst. 2 trestního řádu. Závěr kárně obviněné, že policejní orgán bude o povolení odposlechu mobilního telefonu žádat až dne 11. 11. 2009, považuje navrhovatelka za závažné profesionální selhání kárně obviněné, zejména s přihlédnutím k tomu, že uvedená trestní věc patří k nejzávažnějším věcem v působnosti Krajského státního zastupitelství v Plzni v roce 2009. Přitěžující okolnost spatřuje navrhovatelka i v tom, že kárně obviněná je zkušená státní zástupkyně, která nadto vykonává dohledovou a přezkumnou činnost vůči státním zástupcům okresních státních zastupitelství.

Kárný návrh byl podán osobou k tomu oprávněnou (§ 8 odst. 5 písm. c/ zákona č. 7/2002 Sb., zákon o řízení ve věcech soudců, státních zástupců a soudních exekutorů, dále jen „zákon o řízení“), přičemž byly zachovány lhůty, jež má na mysli ustanovení § 9 odst. 1 zákona o řízení, neboť návrh byl podán do šesti měsíců ode dne, kdy se navrhovatelka dozvěděla o kárném provinění (nejdříve 11. 11. 2009), jakož i do tří (dvou – podle § 29 zákona o státním zastupitelství) let ode dne spáchání kárného provinění.

Kárně obviněná s kárným návrhem nesouhlasila a na svou obhajobu uvedla, že dne 10. 11. 2009 byla po celý den na svém pracovišti a do skončení pracovní doby neobdržela žádnou informaci, že by během dne došlo k útěku vězně za pomoci jeho manželky a za použití střelné zbraně. Po skončení pracovní doby odešla do svého bydliště a při odemykání dveří kolem 16.00 hodin jí zazvonil služební telefon. Než jej však stačila vyjmout z kabelky byl požadavek hovoru ukončen. Zpět nebylo možné volat, protože na mobilním telefonu se neobjeví číslo volajícího, ale údaj „neznámé“. Vzápětí ji na jejím soukromém mobilním telefonu kontaktovala vedoucí státní zástupkyně, která ji informovala o tom, že jí plk. K. z Policie ČR sdělil, že se jí nemohou dovolat na služební telefon s tím, že utekl vězeň. To byla první zcela obecná informace, v níž se dozvěděla o útěku vězně. Proto ihned volala operačnímu Krajského ředitelství policie Západočeského kraje a požadovala sdělení, kdo má službu na Službě kriminální policie a vyšetřování (dále jen „SKPV“) a spojení na příslušného policistu. Bylo jí sděleno, že se pokusí to zjistit a bude kontaktována. Ihned po skončení tohoto hovoru ji opět na jejím soukromém telefonu kontaktovala vedoucí státní zástupkyně a žádala ji, zda může dát policii číslo

jejího soukromého telefonu, s čímž souhlasila. Krátce na to ji na její soukromý telefon volala policie a tento rozhovor se uskutečnil v 16.05 hodin dne 10. 11. 2009 a trval čtyři minuty a 13 vteřin. Volajícím policistou byla informována o tom, že utekl vězeň a k jejím dotazům bylo doplněno jméno vězně s tím, že jde o toho, co výbušninou otvíral trezory a vykrádal, a dále, že byl osvobozen ženou, která vystřelila na vězeňskou stráž. Tato žena pak byla identifikována jako manželka uprchlého vězně a byla ustanoveno její telefonní číslo. Policista jí také sdělil, že následující den budou potřebovat odposlechy a tuto informaci jí předává s tím, aby o tom dopředu věděli. Z rozhovoru nevyplynulo, že by situace z její strany vyžadovala další pokyny a o rozhovoru udělala záznam do služebního sešitu. Poukázala na to, že za této situace bylo povinností Policie ČR v souladu s příslušným pokynem Policejního prezidenta zpracovat písemný návrh, v němž vyhodnotí skutkový stav a odůvodní provedení odposlechu, zejména zdůvodní, proč očekává, že provedením odposlechu budou získány důležité skutečnosti pro trestní řízení a další rozhodné skutečnosti, které návrh musí obsahovat (identifikace telefonního čísla, údaje o účastníku atd.). Bez těchto písemně podaných podkladů nemůže jako státní zástupkyně podat soudu návrh na odposlechy tak, aby obsahoval náležitosti předepsané trestním řádem a Pokynem obecně závazné povahy Nejvyšší státní zástupkyně. Žádný návrh na provedení odposlechu nebyl zpracován a ani v průběhu noci nebyla Policií ČR telefonicky kontaktována a informována o tom, že by návrh na odposlechy byl již zpracován. Uvedla, že pokud by písemný návrh Policie ČR kdykoliv (i v průběhu noci) předložila, rozhodně by přijala opatření k okamžitému vyhodnocení situace a případnému předložení příslušného písemného návrhu soudu. Následující den se dostavila do zaměstnání již v 6.30 hodin a informovala bezpečnostní ředitelku o případném budoucím požadavku odposlechu, protože očekávala, že Policie ČR v ranních hodinách řádně odůvodněný písemný návrh, který bude obsahovat potřebné informace, předloží. Takto postupovala s vědomím, že i ona sama po předložení písemného návrhu v souladu s Pokynem obecně závazné povahy Nejvyšší státní zástupkyně bude muset urychleně ověřit, zda je trestní řízení vedeno pro zvlášť závažný úmyslný trestný čin, zda právní kvalifikace odpovídá skutku popsanému v zahájení úkonů trestního řízení a posoudit, zda odposlechem mohou být zjištěny skutečnosti významné pro trestní řízení a další rozhodné skutečnosti potřebné k řádnému podání návrhu na povolení odposlechu. Po informování bezpečnostní ředitelky potkala vedoucí státní zástupkyni, kterou informovala o situaci s tím, že Policie ČR vznesl požadavek odposlechu, ta jí dala pokyn, aby informovala náměstkyni krajského státního zastupitelství, která jí pak uložila, aby zpracovala zápis a předložila jej s tím, že věc bude přidělena. V zápisu zapsala informace, které obdržela od Policie ČR a po předání zápisu byla věc přidělena Mgr. B. Do této doby jí ze strany vedoucí státní zástupkyně a ani její náměstkyně nebylo nic vytýkáno a její postup byl akceptován. Dne 12. 11. 2009 v ranních hodinách jí zavolala vedoucí státní zástupkyně s tím, že jí kontaktoval plk. K., že na jejich straně jsou průtahy a žádá proto vyjádření. Ona na svém stanovisku setrvala. Tentýž den byla opětovně zavolána vedoucí státní zástupkyní ke konfrontaci s mjr. F. a byl jí předložen jeho úřední záznam. K němu však namítá, že je nepravdivý a neodpovídá skutečnosti. Zřejmě byl sepsán až poté, co tomuto policistovi byl vytýkán nesprávný postup, proto se snažil veškerou vinu svalit na státní zastupitelství. Není pravda, že se ji pokoušel kontaktovat a informoval ji o zpracovaných žádostech na odposlechy s tím, že vše má projednáno se soudem, že jí informoval i o dalších úkonech a opatřeních a trestní minulosti uprchlého vězně. Pokud by tyto informace měla, okamžitě by žádala předložení písemné žádosti, aby ji mohla posoudit a přijala by další opatření

v souladu s Pokynem obecné povahy, a to i ve vztahu k službu konajícímu soudci tak, aby nedošlo k žádným průtahům. Pokud by záznam mjr. F. byl pravdivý, nepochybně by o písemně zpracovaném návrhu na povolení odposlechů věděla vedoucí státní zástupkyně již 10. 11. 2009, protože byla tento den dokonce dvakrát kontaktována plk. K. Ona sama v tomto směru Policií ČR ani vedoucí státní zástupkyně informována nebyla, přestože s ní dvakrát telefonicky mluvila. Dále uvedla, že se také může domnívat, že pokud by vedoucí státní zástupkyně byla Policií ČR informována 10. nebo 11. 11. 2009 nepochybně by i ona jako vedoucí pracovník okamžitě přijala opatření a v souladu s Obecně závazným pokynem Nejvyšší státní zástupkyně by konala buď sama nebo by jí přinejmenším o tak závažné skutečnosti, jakou je podání písemného návrhu na odposlech informovala, případně jí uložila úkoly, když s ní dvakrát mluvila telefonicky. K tomu však nedošlo, a to ani dne 11. 11. 2009. Závěrem uvedla, že se po dlouholeté praxi na krajském státním zastupitelství cítí ponížena tím, že vedoucí státní zástupkyně v návrhu na zahájení kárného řízení vychází pouze a jen z tvrzení policistů. Navrhla, aby „vedoucí státní zástupkyně pro její přímou angažovanost byla vyloučena jako kárná žalobkyně a vyslechnuta v řízení v postavení svědka“. Dále kárně obviněná navrhla provedení svědeckých výslechů plk. K., mjr. Bc. F., bezpečnostní ředitelky krajského státního zastupitelství, JUDr. Z. Ch. a Mgr. B., jakož i ověření záznamů telefonických spojení služebního telefonu krajského státního zastupitelství z 10. – 11. 11. 2009.

V replice ke stanovisku kárně obviněné navrhovatelka uvedla, že stanovisko trpí logickými rozpory, setrvala na svém návrhu s tím, že jej podala proto, že dle jejího názoru měla kárně obviněná od policejního orgánu určitou sumu informací k trestní věci, která se dne 10. 11. 2009 udála a jejíž obsah zachytila do úředního záznamu. S těmito informacemi měla kárně obviněná dále pracovat, což však v uvedený den v průběhu výkonu dosažitelnosti neučinila. Kárně obviněná má pak v rámci své obhajoby zřejmě na mysli Pokyn obecné povahy Nejvyšší státní zástupkyně č. 1/2008, o trestním řízení, ve znění pozdějších změn, ale již nezmiňuje, že např. v čl. 16 tohoto vnitřního předpisu byl upraven případ postupu státního zástupce, pokud jsou dány důvody k použití operativně pátracích prostředků, kdy je státní zástupce povinen projednat jejich použití bezodkladně s útvaru policie pověřeným prováděním operativně pátracích prostředků dokonce ještě před tím, kdy věc převezme k prověřování příslušný policejní orgán. Stejně tak kárně obviněná nezmínila čl. 41 tohoto pokynu, který upravoval návrh odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu a jeho prodloužení. Ten státnímu zástupci ukládal, aby před podáním příslušného návrhu na odposlech a záznam telekomunikačního provozu nebo návrhu na jeho prodloužení soudci, ověřil, zda jsou splněny zákonné podmínky k takovému postupu. Dále uvedla, že v žádné souvislosti vnitřní úprava nestanovila, že by podmínkou podání návrhu musel být písemný návrh policejního orgánu, ale zcela by stačil např. policejním orgánem shromážděný materiál, na jehož základě by mohlo být splnění zákonných podmínek státním zástupcem ověřeno, přičemž přirozeně podstatnou náležitostí by byl záznam o zahájení úkonů trestního řízení podle § 158 odst. 3 trestního řádu. K obhajobě kárně obviněné také uvedla, že o součinnost ji požádal plk. K., který je nejvyšším policejním funkcionářem pro trestní řízení Krajského ředitelství Policie ČR v Plzni. Nejednala tedy s policejním orgánem, který věc zpracovával, a proto bližší podrobnosti nezjišťovala. Navrhovatelka vyloučila, že byly dány podmínky pro to, aby vydala pokyn k dalšímu postupu v této věci. Státní zástupci vyřizují případy, které napadnou při výkonu dosažitelnosti za stejných podmínek jako ostatní jim přidělenou

agendu, tedy pod vlastní odpovědností. Zásahy vedoucího státního zástupce přicházejí v úvahu jen při tzv. horizontálním dohledu ve smyslu § 12e zákona o státním zastupitelství, případně je povinností vedoucího státního zástupce dbát na plynulost řízení tak, jak to vyplývá z § 13 odst. 1 písm. d) téhož zákona. K tomu uvedla, že pokud vykonává tzv. horizontální dohled, činí tak po zevrubném prostudování veškerého spisového materiálu, který je v konkrétní věci k dispozici. Kárně obviněná je s touto dlouhodobou praxí seznámena a zná i platnou právní úpravu, proto její tvrzení, že jí měla dát pokyn, považuje za snahu vyvinut se ze své odpovědnosti. Dne 10. 11. 2009 činila opatření směřující k plynulosti řízení, jak byla plk. K. fakticky požádána. Má za to, že opatření, které přijala, byla v této situaci adekvátní, neboť je nesporné, že policejní orgán po jejím zásahu s kárně obviněnou navázal telefonický kontakt. Pokud by měla sebemenší podezření, že kárně obviněná nebude konat, přijímala by opatření další. Podle svých záznamů byla na pracovišti do 17. 30 hodin, ale kárně obviněná svou bezprostředně nadřízenou nepožádala ani o konzultaci, nedala ani jinak najevo překážky, které jí brání ve výkonu dozorových funkcí; je běžnou praxí, že státní zástupce poté, co mu napadne v rámci služby trestní věc, učiní o tom neprodleně záznam, který předá následující pracovní den do trestní kanceláře k zapsání do příslušného rejstříku. Kárně obviněná ji v ranních hodinách dne 11. 11. 2009 cestou k bezpečnostní ředitelce na chodbě sice informovala, že v označené trestní věci budou úkony, odkázala ji na její bezprostředně nadřízenou náměstkyni JUDr. L. Navíc dodatečně zjistila, že nebyla jediná, které tuto informaci poskytla cestou ze své kanceláře. Zpětně po vyhodnocení jejího postupu se domnívá, že si dělala alibi, aby všechny přesvědčila, že policejní orgán návrhy předloží až dne 11. 11. 2009. K tomu ještě uvedla, že kárně obviněná již také neuvádí, že bezpečnostní ředitelce následně sdělila, že stejně neví, jak se návrh píše. Rovněž navrhovatelka odmítla, že by při podání návrhu vycházela jen z tvrzení policistů s tím, že vycházela z obsahu úředního záznamu o průběhu výkonu dosažitelnosti a nadto měla informace z Okresního soudu Plzeň - jih; příslušnou soudkyni dodatečně ještě požádala o informaci k průběhu její služby dne 10. 11. 2009, přičemž tato soudkyně potvrdila informaci policejního orgánu, že jím byla kontaktována dne 10. 11. 2009 s tím, že předmětný návrh bude s ohledem na naléhavost situace předložen co nejdříve během několika hodin. Navrhovatelka dále uvedla, že vzala za prokázáno, že policejní orgán měl příslušné písemnosti zpracovány již dne 10. 11. 2009.

Ke stanovisku navrhovatelky shora považovala za nutné opětovně se písemně vyjádřit kárně obviněná s tím, že úkon podle § 88 trestního řádu je vážným zásahem do soukromí nejen provozovatele příslušného telefonního čísla, ale i dalších osob uskutečňujících kontakt s odposlouchávaným číslem. Proto by bez řádně zdůvodněného podnětu Policie České republiky, který by neobsahoval konkrétní číslo a způsob jeho identifikace, nemohla podat návrh soudu. Z daného rozhovoru s policistou pochopila, že na věci pracují a budou požadovat odposlech. Předpokládala, že po zjištění rozhodných skutečností ji budou opětovně kontaktovat, poté doložené údaje vyhodnotí, případně bude požadovat jejich doplnění a podá příslušný návrh soudu. Uvedla, že pokud policista konající úkony v této věci jejich rozhovor pochopil jinak, nic mu nebránilo v tom, aby ji kontaktoval k upřesnění postupu, mohl také shromážděné materiály doručit k ní domů nebo se obrátit na její nadřízenou. Vzhledem k tomu, že tak neučinil, zřejmě nepovažoval věc za naléhavou a teprve druhý den ráno předložil požadované informace. Ani z informace plk. K., kterou podal krajskému státnímu zastupitelství v kritický den,

nevyplynula naléhavost požadavku jakéhokoliv úkonu, neboť pouze informoval krajské státní zastupitelství, že se službu konajícímu policistovi nepodařilo dovolat státnímu zástupci ve službě. Již z tohoto postupu Policie ČR tedy dovozuje, že v době, kdy jí byla kontaktována, neměla k dispozici nutné informace a materiály k podání návrhu. Dále se domnívá, že Policie ČR na samém počátku věc posouvala účelově do oblasti závažného trestného činu právě proto, aby byly dány podmínky odposlechu, přestože se následně ukázalo, že skutek není takovým trestným činem, u něhož by bylo možno odposlech vůbec uskutečnit. Policista F. jí sdělil prvotní obecné informace, a to ještě nepřesné a neúplné, neboť ani on sám podrobnosti neznal. Jeho tvrzení do telefonu, že pachatelka střílela po eskortě, a že jde o pokus vraždy je hrubě zkreslené, protože později bylo zjištěno, že střílela při útěku, zády k eskortě a do vzduchu. K tomu zdůrazňuje, že danou informaci jí dal policista konající úkony několik hodin po události, tedy již po ohledání a po získání informací od lidí, kteří jednání pachatelky viděli. Vyjádření navrhovatelky o tom, že neuměla sepsat návrh na nařízení odposlechu označila za absurdní a zavádějící je rovněž její tvrzení, že si zápisem do spisu krajského státního zastupitelství dělala alibi. Předmětný zápis je přesný a odpovídá skutečnosti, byl proveden ihned po jejím příchodu do zaměstnání a ještě v době, kdy ani nemohla tušit, že s ní bude vedeno kárné řízení. Svou informaci pak soudkyně zřejmě jen vyjádřila připravenost řádně a včas rozhodnout o případně řádně podaném návrhu, který ona sama byla připravena zpracovat a podat, pokud by řádně a včas dostala potřebné podklady.

Ústní jednání před kárným soudem proběhlo 16. 9. 2010 a dostavili se k němu kárně obviněná, její obhájce i navrhovatelka.

S ohledem na formulaci skutku ve skutkové větě návrhu kárný soud stanovil rozsah dokazování takto: Vyhověl návrhům navrhovatelky, pokud jde o provedení listinných důkazů (úřední záznam ze dne 11. 11. 2009, pokyn ze dne 12. 11. 2009, vyjádření ze dne 12. 11. 2009, pracovní hodnocení kárně obviněné ze dne 22. 12. 2009, osobní spis kárně obviněné, žádost Krajského státního zastupitelství v Plzni ze dne 4. 3. 2010 a zprávu Okresního soudu Plzeň - jih z 10. 3. 2010); kárný soud nepovažoval za potřebné vyslýchat jako svědkyni soudkyni Okresního soudu Plzeň - jih JUDr. A. R., neboť její vyjádření zachycené ve zprávě z 10. 3. 2010 je pro věc postačující. K oboustrannému návrhu procesních stran kárný soud předvolal k výslechu svědka mjr. Bc. L. F., policistu, s nímž kárně obviněná v době své pracovní pohotovosti dne 10. 11. 2009 hovořila. Kárný soud vyhověl návrhu obhajoby na výslech státní zástupkyně Mgr. B., které v pracovní době dne 11. 11. 2009 byla předmětná věc přidělena. Dalším návrhům obhajoby na výslechy svědků plk. K., bezpečnostní ředitelky Krajského státního zastupitelství v Plzni, JUDr. Ch., státní zástupkyně Krajského státního zastupitelství v Plzni vyhověno nebylo, neboť žádná z těchto osob nemohla k vytýkanému skutku přímo nic vypovědět. Naproti tomu soud vyhověl návrhu obhajoby a obstaral elektronický spis Policie ČR zachycující průběh prověřování událostí souvisejících s útekem P. T. dne 10. 11. 2009 a výpis hovorů ze služebního telefonu z listopadu 2009; dále kárný soud k objasnění časového sledu událostí dne 10. a 11. 11. 2009 opatřil koncept spisu Policie ČR č. j. KRPP-15172/TČ-2009-030070 a ověřené kopie spisů Krajského státního zastupitelství 1 KZN 2126/2009 a 2 KZT 656/2009.

Nejdříve se kárný soud zabýval návrhem kárně obviněné na vyloučení navrhovatelky a dospěl k následujícím závěrům:

Institut podjatosti k věci či účastníkovi slouží k zajištění důvěryhodnosti v postup určitého orgánu, jenž je nadán pravomocí vynést autoritativní soud o určité otázce a zasáhnout tak do poměrů, většinou právních, účastníka takovéhoztahu.

Zákon o řízení pamatuje v § 10 na úpravu postupu v případě námitky podjatosti člena kárného senátu.

Trestní řád v § 30 vylučuje z vykonávání úkonů trestního řízení soudce, přísedící, státní zástupce, policejní orgán či policistu pro poměr k věci nebo osobám, jichž se úkon týká. I vyloučení rozhoduje podle trestního řádu orgán, kterého se důvody týkají, a to i bez návrhu.

Tuto úpravu označil Ústavní soud v nálezu sp. zn. III. ÚS 182/99 jako ústavně konformní pouze za předpokladu, že rozhodnutí o vyloučení podléhá přezkumu nadřízeným soudem. Jinak by šlo o případ, kdy procesní strana rozhoduje sama o sobě.

Použití trestního řádu v kárném řízení (§ 25 zákona o řízení) vyložil Ústavní soud např. v nálezu Pl. ÚS 9/09 tak, že se užije, jen pokud to povaha věci umožňuje. Neumožňuje-li to povaha věci a neobsahuje-li zákon o řízení explicitní úpravu, musí soud právo dotvářet.

V posuzované věci se kárně obviněná domáhá, aby navrhovatelka jako kárná žalobkyně (navrhovatelka) byla v řízení vyslechnuta jako svědkyně, a to pro „přímou angažovanost ve věci“, konkrétně k obsahu telefonických rozhovorů s plk. K. ve dnech 10. až 12. 11. 2009 a rozhovoru s kárně obviněnou dne 10. 11. 2009. Pro tuto „angažovanost“ má být vyloučena jako kárná žalobkyně.

Kárný soud především konstatuje, že zákon o řízení žádný institut vyloučení kárného žalobce neupravuje; trestní řád nelze z povahy věci použít: navrhovatelka není oprávněna o právních poměrech kárně obviněné rozhodovat, je oprávněna pouze takové řízení iniciovat. Pokud by její úkon, tj. kárný návrh, měl být jen z tohoto důvodu zpochybněn, pak by byl zpochybněn do základu sám institut kárného žalobce. Je věcí kárného soudu, aby posoudil, zda se stal skutek, který je v návrhu popsán, a zda je takový skutek kárným proviněním, za který odpovídá označený státní zástupce. Navíc nelze nevidět, že postavení kárného žalobce se v minulosti věnoval Ústavní soud a v případě sp. zn. I. ÚS 182/05 shledal, že podání kárného návrhu je úkonem státu – účastníka pracovněprávního vztahu, a proto právnické osoby a zaměstnavatele, a stát tedy v tomto případě není nositelem veřejné moci (připustil, že kárný žalobce může podat ústavní stížnost jako ten, kdo byl účastníkem kárného řízení). Kárný žalobce podle zatím existující judikatury Ústavního soudu je tedy v postavení účastníka pracovněprávního vztahu. Blíží-li se tedy v pojetí Ústavního soudu kárné řízení spíše řízení v oblasti pracovněprávní, tedy občanskoprávní, pak je nutno se přiklonit k tomu, že kárný žalobce označený zákonem o řízení jako účastník kárného řízení (§ 9 odst. 3) nemůže být slyšen jako svědek (srov. k tomu § 126 o. s. ř.) a už vůbec nelze uvažovat o jeho vyloučení pro podjatost (jde o obdobu situace, kdy by v občanském soudním řízení zaměstnavatel podal návrh z titulu odpovědnosti za škodu a odpůrce by požadoval, aby ten, kdo za zaměstnavatele

jedná, byl vyloučen, poněvadž byl účasten určitých dějů). Co je totiž známo kárnému žalobci o kárném deliktu a o jeho pachateli, to má vyjevit v kárném návrhu.

Tento kárný senát připouští, aby kárnému žalobci byla v rámci ústního jednání položena kárně obviněným otázka, pokud ji soud shledá relevantní a za podmínky, že kárný žalobce souhlasí s odpovědí. Takové otázky mohou sloužit k objasnění skutkového děje popsaného v kárném návrhu, nic více nic méně. Ani v občanském řízení soudním by účastník v postavení navrhovatele nemohl být předvolán k účastnickému výslechu bez svého souhlasu a jen jako ultima ratio. Pokud by vedoucí státní zástupce podával zjevně šikanozní kárné návrhy, pak jednak obvykle nebude v řízení úspěšný, jednak by takový postup zavdával možnost iniciovat proti němu samému řízení o kárné odpovědnosti.

Obsah telefonického rozhovoru, který vedla navrhovatelka s kárně obviněnou, pak podle obsahu spisu nejeví žádné známky sporu a soud vyhověl obhajobě, pokud požadovala výslech svědka policisty F., neboť shledává jeho výpověď k dějům dne 10. a 11. 11. 2009 relevantní (na rozdíl od navrženého svědka plk. K., jenž s kárně obviněnou vůbec nehovořil). Za této situace tedy kárný senát neshledává dostatek své kompetence pro vyloučení kárného žalobce (navrhovatelky) a tento procesní návrh z tohoto důvodu zamítl.

Kárně obviněná využila svého práva před kárným soudem nevypovídat.

Ze sdělení JUDr. A. R., Ph. D., LL. M., soudkyně Okresního soudu Plzeň – Jih, ze dne 10. 3. 2010 (č. l. 35 soudního spisu) kárný soud zjistil, že v dané trestní věci se na ni příslušný policejní orgán dne 10. 11. 2009 v odpoledních hodinách telefonicky obrátil, byla jí poskytnuta informace o útěku P. T., který byl tímto soudem dne 2. 11. 2009 nepravomocně odsouzen. Jednalo se o informaci o tom, že v uvedené trestní věci bude třeba vydat rozhodnutí dle § 88 trestního řádu (tj. bude podán příslušným státním zástupcem Krajského státního zastupitelství v Plzni návrh na vydání rozhodnutí dle § 88 trestního řádu) a byla informována také o tom, že tento návrh státního zástupce krajského státního zastupitelství bude předložen, s ohledem na naléhavost situace, co nejdříve, během několika hodin. Přislíbila maximální součinnost v rámci zákonných mantinelů a trestní kancelář tohoto soudu byla proto instruována, aby připravila vše potřebné pro rozhodnutí ve věci.

Podle sdělení T-Mobile Czech Republic, a. s., ze dne 26. 4. 2010 (č. l. 52 soudního spisu) s telefonním číslem soukromého mobilního telefonu kárně obviněné není poskytována služba Podrobného výpisu hovorů.

Podle výpisu podrobných hovorů T-Mobile Czech Republic, a. s., za listopad 2009 (č. l. 47 soudního spisu) ke služebnímu telefonu č. X bylo dne 10. 11. 2009 v 15:55:30 hodin voláno na telefonní číslo X (ze služebního mobilu Policii ČR).

Podle záznamu kárně obviněné ze dne 11. 11. 2009 dne 10. 11. 2009 v 16.00 hodin oznámilo Krajské ředitelství Policie České republiky Západočeského kraje, že uvedeného dne ve 13.00 hodin byl eskortován vězeň P. T. do Fakultní nemocnice Bory na ušní oddělení. Když vycházeli ven, stála tam žena, která vytáhla zbraň a žádala, aby ho pustili.

Oba pak nasedli do auta a z něho pak žena vystřelila na vězeňskou stráž. V ženě byla ustanovena manželka vězně. Odjeli svým vozidlem.

Podle kopie zápisu ze sešitu služeb na Krajském státním zastupitelství v Plzni (č. l. 29 soudního spisu) dne 10. 11. v 16.00 hodin oznámila Policie České republiky, že tohoto dne ve 13.00 hodin byl eskortován vězeň P. T. do Fakultní nemocnice Bory na ušní oddělení, když vycházeli ven, stála venku žena, která vytáhla zbraň a žádala, aby ho pustili. Oba pak nasedli do auta a z něho pak žena vystřelila na vězeňskou stráž. V ženě byla ustanovena manželka vězně, odjeli svým vozidlem. Bylo ustanoveno také číslo mobilního telefonu manželky. Dne 11. 11. bude Policie České republiky žádat o povolení k odposlechu a povolení ke sledování.

Z ověřené kopie neúplného spisu Krajského státního zastupitelství v Plzni sp. zn. 1 KZN 2126/2009 kárný soud zjistil, že Záznamem o zahájení úkonů trestního řízení ze dne 10. 11. 2009 č. j. KRPP-15172-16/TČ-2009-030070 byly podle § 158 odst. 3 trestního řádu dne 10. 11. 2009 na základě oznámení od Vězeňské služby České republiky – Věznice Plzeň zahájeny úkony trestního řízení ve věci útěku vězně z Fakultní nemocnice Plzeň - Bory, neboť na podkladě vysvětlení M. Č., P. V., oznámení Vězeňské služby ČR a dalších skutečností zjištěných bezprostředně při prvotním šetření na místě činu je dostatečně odůvodněn závěr, že dne 10. 11. 2009 v době od 13.00 do 13.07 hodin mohl být P. T. a D. T. spáchán v Plzni, ul. Edvarda Beneše 13/1128, Fakultní nemocnice Plzeň - Bory trestný čin maření výkonu úředního rozhodnutí dle ust. § 171 odst. 2 písm. b) trestního zákona; vydírání dle ust. § 235 odst. 1, 2 písm. c) trestního zákona; útok na veřejného činitele dle ust. § 155 odst. 1 písm. a), 2 písm. a) trestního zákona a trestný čin vraždy dle ust. § 219 odst. 1, 2 písm. f) trestního zákona ve stádiu pokusu dle ust. § 8 odst. 1 trestního zákona tím, že dne 10. 11. 2009 v přesně nespecifikované době od 13:00 hodin do 13:07 hodin v Plzni, Fakultní nemocnici na adrese Edvarda Beneše č. 13, v přízemí pavilonu č. 22, D. T. namířila blíže neustanovenou pistoli na pracovníky eskortní skupiny Vězeňské služby ČR – Věznice Plzeň, a to P. K., J. H. a M. H., kteří vyváděli z ordinace po ošetření jejího manžela P. T., toho času ve vazbě Věznice Plzeň, se slovy „pusťte ho“. Poté se T. vytrhl eskortujícímu příslušníkovi a společně s T. začal prchat z areálu nemocnice, oba byli pronásledováni výše uvedenými příslušníky Vězeňské služby ČR, kdy k pronásledující skupině se přidal také řidič služebního vozidla eskortní skupiny D. K. Po opuštění areálu nemocnice T. s T. přeběhli ulici Edvarda Beneše a na travnatém pásu oddělující parkovací plochu parkoviště s heliportem a výše uvedenou komunikací T. nejméně 1 x z pistole vystřelila na pronásledující příslušníky eskortní skupiny Vězeňské služby, a následně v přesně neustanoveném vozidle modré barvy T. a T. z místa ujeli. Ke zranění osob ani škodě na majetku nedošlo. Záznam o zahájení úkonů trestního řízení byl do elektronického systému evidence trestního řízení vložen 10. 11. 2009 ve 21:35:45 s posledními úpravami ve 23:34 hodin (časové údaje zjistil kárný soud z elektronické podoby spisu Policie ČR Krajského ředitelství Policie Západočeského kraje č. j. KRPP-15172/TČ-2009-030070). Záznam o zahájení úkonů trestního řízení byl Krajskému státnímu zastupitelství v Plzni zaslán podle téhož zdroje dne 11. 11. 2009 v 08:40:23 hodin; ve spise krajského státního zastupitelství 1 KZN 2126/2009 je záznam opatřen presenčním razítkem Krajského státního zastupitelství dne 11. 11. 2009.

Z ověřené kopie spisu Krajského státního zastupitelství v Plzni, sp. zn. 2 KZT 656/2009, kárný soud zjistil, že na D. T. byla dne 22. 2. 2010 u Okresního soudu Plzeň - město podána obžaloba a na základě ní Okresní soud Plzeň - město vydal dne 26. 4. 2010 pod sp. zn. 10 T 24/2010 trestní příkaz, jímž uznal D. T. vinnou tím, že dne 10. 11. 2009, v blíže nezjištěné době kolem 13:05 hod., v Plzni, Edvarda Beneše 13, v areálu Fakultní nemocnice, ve vstupní chodbě pavilonu č. 22, nejprve vstoupila do cesty eskortě Vězeňské služby České republiky ve složení P. K., M. H. a J. H., kteří prováděli eskortu P. T., jenž byl v tu dobu ve výkonu vazby pro Okresní soud Plzeň-jih, kdy do vazby byl vzat usnesením téhož soudu ze dne 1. 2. 2009, sp. zn. 13 Nt 101/2009, poté na velitele eskorty namířila dosud blíže neustanovenou krátkou střelnou zbraň – pistolí, a slovy „pusťte ho“, které následně nejméně jednou zvýšeným hlasem opakovala, se domáhala propuštění P. T., přičemž velitel eskorty po zvážení situace, kdy na místě se nacházel nezjištěný počet osob – pacientů a členů nemocničního personálu, dal M. H. pokyn k sejmutí vodícího řetízku, kterým tento držel P. T., jenž byl dále spoután svěracími pouty přiloženými na ruku a připevněnými k poutacímu opasku, M. H. pokynu uposlechl a sejmul vodící řetízek, následně se dal P. T. i s obviněnou T. na útěk ven z pavilonu, kdy po průchodu vstupními dveřmi zahrnuli dále doleva kolem zdi předmětného pavilonu a dále kolem tohoto pokračovali několik desítek metrů až k otevřené brance ve zdi oplocení areálu a poté přes ulici Edvarda Beneše na parkoviště motorových vozidel, situované na druhé straně ulice, kdy výše uvedení členové eskorty, k nimž se dále přidal další příslušník Vězeňské služby D. K., oba prchající pronásledovali a vyzývali k zastavení opakovanými slovy „stůj“, čehož tito neuposlechli, v prostoru zmíněného parkoviště potom nezjištěná osoba z dvojice T. a T. vystřelila z blíže nezjištěné střelné zbraně a následně oba nasedli do osobního motorového vozidla tovární zn. Škoda, typ Fabia 1. 2 HTP, r. z. X, a tímto vozidlem, řízeným obviněnou T., z místa odjeli, přičemž až do 11. 11. 2009 do večerních hodin se zdržovali na neznámém místě či místech, když uvedeného dne ve večerních hodinách, v katastru obce Hajany, při pokusu Policie ČR zadržet výše specifikované motorové vozidlo, v němž se oba nacházeli, s tímto vozidlem havarovali, obviněný T. při zjištění, že z místa již nelze utéci, spáchal sebevraždu výstřelem do hlavy za pomoci pistole zn. Slavia, ráže 6.35 mm, a obviněná T. byla bezprostředně poté zadržena Policií ČR poblíž při pokusu o útěk, tedy osvobodila vězně, spáchala takový čin se zbraní, čímž spáchala přečin osvobození vězně dle § 338 odst. 1, odst. 2 písm. a) trestního zákoníku.

Ze spisu Krajského státního zastupitelství 2 KZT 656/2009 a konceptu spisu Policie ČR KRPP-15172/TČ-2009-030070 kárný soud zjistil následující skutečnosti:

Podle kopie Protokolu o ohledání místa činu ze dne 10. 11. 2009 bylo s ohledáním započato ve 14:20 hodin a ukončeno bylo v 18:30 hodin.

Podle úředního záznamu Policie ČR, por. Jiřího Lišky, ze dne 10. 11. 2009 byl jmenovaný dne 10. 11. 2009 ve 14:00 hodin v rámci dosahu SKPV MŘ PM vyslán k události – útěku vězně eskortě Vězeňské služby ČR po vyšetření na ORL ve Fakultní nemocnici Plzeň – Bory, Edvarda Beneše 13/1128, kdy na místě ve 14:15 hodin kontaktoval přítomného policistu OOP Plzeň – Bory, který jej seznámil se situací. Dále poručík J. L. v tomto záznamu uvedl, že ve 14:30 hodin byl telefonicky informován OD Policie ČR, že věc si přebírá SKPV SZK Plzeň a na místo se následně dostavili příslušníci SKPV SZK, kteří dovezli fotografii manželky uprchlého T., v níž příslušníci Vězeňské

služby poznali ženu, která T. pomáhala uprchnout (tato skutečnost je potvrzena úředním záznamem kapitánky J. M. z 11. 11. 2009). Dále je konstatováno, že šetření na místě bylo ukončeno v 18:30 hodin.

Obdobného obsahu je rovněž úřední záznam praporčíka J. K. ze dne 10. 11. 2009.

Podle úředního záznamu o výjezdu výjezdové skupiny SKPV Plzeň ze dne 10. 11. 2009 tohoto dne v 14.15 hodin vyjela k případu útěku vězně při ošetření ve Fakultní nemocnici Plzeň - Bory, bylo provedeno operativní šetření o situaci na místě činu, zajištěných stopách a učiněných opatřeních, výjezd byl ukončen v 18:45 hodin.

Policie ČR dále souběžně provedla k útěku P. T. šetření ve Věznici Plzeň – Bory, kde získala vysvětlení od spoluvězňů uprchlého J. T. a J. M., dřívějšího spolupachatele uprchlého P. K. a dále tři kopie dopisů, které posílala D. T. P. T. a ve Věznici Plzeň bylo zjištěno číslo telefonu, na které P. T. naposledy z vězeňského telefonu dne 27. 8. 2009 v 09:41 hodin volal, v němž bylo identifikováno telefonní číslo D. T. - v záznamu na č. 1. 38 konceptu spisu Policie ČR je uvedeno číslo X; v elektronické podobě spisu, v němž jsou části osobního spisu vězně T., je však uvedeno číslo X. Z tohoto záznamu nejsou známy konkrétní (hodinové a minutové) časové údaje, popř. kdy byl sepsán. Tyto údaje nejsou zřejmé ani z úředního záznamu o podání vysvětlení P. K. ze dne 10. 11. 2009. Podle elektronického spisu Policie ČR byly záznamy o těchto úkonech vloženy do tohoto systému 10. 11. 2009 ve 21:26:51, ve 21:55:23 a ve 22:09:24 hodin.

Dále bylo z obsahu tohoto spisu zjištěno, že M. Č. podával vysvětlení od 14.36 hodin do 15:28 hodin, D. K. od 16.40 hodin (čas ukončení podání vysvětlení není v úředním záznamu ze dne 10. 11. 2009 uveden), P. K. podával vysvětlení od 17.00 hodin do zřejmě 18.35 hodin (v úředním záznamu ze dne 10. 11. 2009 je zjevně nesprávně uvedeno „8.35 hodin“), M. H. podával vysvětlení od 19.15 hodin do 20.30 hodin, J. H. od 18:21 hodin do 19.31 hodin, kdy tito posléze uvedení příslušníci Vězeňské služby ČR popsali útěk manželů T.

Podle uvedeného spisu Policie ČR bylo dále dne 10. 11. 2009 v odpoledních hodinách vydáno mimořádné opatření, kterým bylo vyhlášeno pátrání po P. T., kterému se za pomoci střelné zbraně a D. T. podařilo uprchnout v blíže specifikovaném vozidle. K tomuto zjištění kárný soud doplnil dokazování o projekci zpráv publikovaných na serverech www.novinky.cz dne 10. 11. 2009 ve 13.45 hodin a www.lidovky.cz téhož dne v 14.04 hod., v nichž se k případu vyjadřovala mluvčí Policie ČR (KŘ Západočeského kraje) P. S. a varovala občany před manžely T. jako nebezpečnými ozbrojenými pachateli.

Ve vztahu k telefonnímu číslu je ve spisu Policie ČR zachycen jediný úkon, a to Žádost o ustanovení čísla IMEI (dne 11. 11. 2009 v 06:28:62) – jednalo se o 10 telefonních čísel, mezi nimi i čísla X a Y, která plynula ze spisů Věznice Plzeň.

Manželé T. byli dopadeni na útěku dne 11. 11. 2009 ve večerních hodinách v katastru obce Hajany.

Spisy Krajského státního zastupitelství (sp. zn. 1 KZN 2126/2009 na č. l. 10) pak obsahují z inkriminovaného časového období (10. - 11. 11. 2009) jediný úkon tohoto státního zastupitelství, a to návrh na vydání příkazu k domovní prohlídce, k němuž podnět od Policie ČR obdrželo dne 11. 11. 2009 ve 21.15 hodin (až po dopadení manželů T.).

Spolu s elektronickou podobou spisu Policie ČR zachycující postup Policie ČR při prověřování shora uvedených událostí kárný soud obdržel též záznam kpt. Ing. V. K., Policie České republiky, krajské ředitelství policie Plzeňského kraje, Služba kriminální policie a vyšetřování, odbor obecné kriminality, Plzeň, ze dne 6. 9. 2010, v němž tento příslušník Policie ČR uvedl, že žádosti o nasazení operativních úkonů ve smyslu § 88 a 158d odst. 2 trestního řádu byly sepsány pod č. j. V19/2009-KRPP/OK na počítači určeném k práci s utajovanými skutečnostmi; k sepsání žádostí o povolení úkonů došlo podle tohoto záznamu dne 11. 11. 2009 v době od 02.45 do 06.30 hodin, dokument, jenž má obsahovat předmětné úkony, byl dne 11. 11. 2009 naposledy uložen v 05.18 hodin, dále byl uložen 13. 11. 2009 v 08.54, kdy se s počítačem opět pracovalo. O časech, kdy bylo s počítačem pracováno, vypovídá kniha evidence práce na tomto PC, jejíž části ve fotokopii byly soudu předloženy a plyne z nich, že kpt. K. na PC pracoval 11. 11. 2009 od 02.45 hodin (ukončení práce není zachyceno). Dále byla kárnému soudu předložena fotokopie vlastností blíže neoznačeného souboru (označeného jako „T. 88“), který byl vytvořen 11. 11. 2009 v 05.18.05 hodin, o němž v záznamu kpt. K. uvádí, že jde o žádost o nasazení operativních úkonů.

Svědék mjr. Bc. L. F. ve své výpovědi popsal události odpoledne dne 10. 11. 2009, kdy jako vedoucí prvního oddělení odboru obecné kriminality řídil postup Policie ČR při pátrání po prchajících manželech T. Již před 15.00 hodinou měla Policie ČR zjištěna telefonní čísla telefonu D. T., proto se obracela na kárně obviněnou jako na státní zástupkyni mající dosažitelnost s informací o situaci s tím, že budou potřebovat sledování a odposlechy. Nemohl se určitou dobu dovolat, proto se jeho nadřízený plk. K. obrátil na vedoucí státní zástupkyni, která posléze poskytla i telefonní číslo na soukromý telefon kárně obviněné. Policie ČR sháněla kárně obviněnou asi dvě hodiny, kdy nebrala telefon, poté přijal informaci od operačního střediska, že kárně obviněná volala. Poté již kárně obviněnou telefonicky kontaktoval, přičemž sdělil, co se událo, o kterého vězně se jedná, že jej osvobodila manželka za použití zbraně, že je to nebezpečný pachatel, zmínil se o jeho trestní minulosti s tím, že požadují nasadit ihned úkony podle § 88 odst. 1 a § 158d odst. 2 tr. řádu, neboť mají zjištěna telefonní čísla. Svědek uvedl, že kárně obviněná uvedla, že věc jí nebude přidělena, že ji zpracovávat nebude, aby návrhy přinesli zítra ráno na státní zastupitelství. Na další kontakt s kárně obviněnou rezignovali, neboť nebylo kam návrhy doručit. Nikoho jiného ze státního zastupitelství nekontaktovali.

Svědkyň Mgr. V. B., státní zástupkyně Krajského státního zastupitelství, vypověděla, že již 10. 11. 2009 registrovala událost útěku P. T., na kterého 4. 11. 2009 podávala obžalobu pro trestný čin loupeže, ráno 11. 11. 2009 ji kontaktovala bezpečnostní tajemnice, která přebírala od Policie ČR osobně návrhy na úkony podle § 88 a § 158d tr. řádu s tím, že bylo rozhodnuto, že věc jí byla přidělena k výkonu dozoru. Na návrzích či podnětech Policie ČR bylo datum 10. 11. 2009, proto se ptala, z jakého důvodu nebylo státní zastupitelství kontaktováno dříve; policisté pokrčili rameny a naznačili, že kolegyně,

která měla dosažitelnost, jim nevyšla vstříc. Také jí volala soudkyně Okresního soudu Plzeň-jih s tím, že očekává návrh na vydání příkazu podle § 88 tr. řádu, že o té záležitosti ví a že čekala celou noc. Svědkyně pak dopoledne zpracovala návrhy soudu, některá povolení vydala sama. Z výpovědi kárný soud zjistil, že pracovní pohotovost v průběhu kalendářního roku vychází na každého státního zástupce přibližně třikrát za rok.

V posuzované věci bylo prokázáno, že kárně obviněná byla dne 10. 11. 2006 okolo 16.00 hodiny policejním orgánem (mjr. Bc. F.) vyrozuměna o tom, že v 13.00 hodin byl eskortován vězeň P. T. do Fakultní nemocnice Plzeň - Bory na ušní oddělení a když s eskortou vycházel ven, stála tam žena, která vytáhla zbraň a žádala, aby ho pustili a poté usedli do auta, z něhož pak žena vystřelila na vězeňskou stráž a odjeli. V ženě byla ustanovena manželka vězně a bylo zjištěno její telefonní číslo. Předběžně bylo sděleno, že věc bude kvalifikována jako pokus vraždy ze strany D. T. podle § 8 odst. 1 k § 219 trestního zákona s tím, že u P. T. by se jednalo o trestný čin maření výkonu úředního rozhodnutí podle § 171 trestního zákona. Současně vzal kárný soud za prokázáno z vyjádření kárně obviněné ze dne 12. 11. 2009, že policejní orgán se nepředstavil, sama jeho jméno nezjišťovala.

Spornou však i po provedení svědeckých výpovědí (zejména policisty mjr. F.) zůstává otázka, co přesně bylo předmětem daného telefonického hovoru, co bylo policistou kárně obviněné sděleno a co bylo případně dohodnuto.

Kárný soud přitom při hodnocení svědecké výpovědi policisty mjr. Bc. F. musel být obezřetný, neboť je zjevné, že mezi policistou a kárně obviněnou mohlo dojít k nesprávnému výkladu sdělovaných skutečností, vzájemnému nepochopení či k jiné vadě v komunikaci.

Reprodukovat, rekonstruovat daný a z hlediska kárné odpovědnosti kárně obviněné rozhodující telefonát je tedy velmi obtížné, téměř nemožné, přesto se o to kárný soud pokusil, alespoň v rámci hodnocení svědecké výpovědi policisty mjr. Bc. F., a to ve spojení s ostatními provedenými důkazy.

Tvrzení policisty mjr. Bc. F. v jeho svědecké výpovědi je sice nepřímé (ve vztahu k naléhavosti situace a úmyslu policejních orgánů žádat o povolení odposlechu telefonu D. T.) potvrzováno úředním záznamem kpt. Ing. V. K. ze dne 6. 9. 2010, a informací soudkyně R., ovšem z hlediska časového je nesporné, že jako dokument podléhající režimu utajovaných skutečností mohl být takový podnět sepsán až 11. 11. 2009 počínaje cca 3. hodinou ranní (kniha práce na PC, výňatek ve fotokopii předložen Policií ČR). Záznam o zahájení úkonů trestního řízení byl krajskému státnímu zastupitelství doručen až 11. 11. 2009 v ranních hodinách, již po zahájení pracovní doby. Ze samotného spisu Policie ČR navíc plyne rozpor v údajně zjištěném telefonním čísle mobilu D. T., na které jí měl volat P. T. z věznice. Kárný soud má tedy za prokazané, že situace při prověřování událostí při útěku P. T., který se udál po 13.00 hodině, vedla kolem 22.00 - 23.00 hodiny k sepsání záznamu o zahájení úkonů trestního řízení, a v ranních hodinách dne 11. 11. 2009 k vytvoření nějakého dokumentu v režimu utajovaných skutečností (pro posouzení, zda se stal skutek, který je kárně obviněné kladen za vinu, pak není určující, zda šlo o podnět k návrhu na nařízení odposlechu telefonu D. T.). Shromáždění potřebných informací a

jejich vyhodnocení ve vztahu k operativním prostředkům proběhlo okolo 3. hodiny ranní dne 11. 11. 2009. Vzhledem k okolnostem zřejmým ze spisu Policie ČR lze usuzovat, že prvotní vyhodnocení místa činu, vyhodnocení vysvětlení podaných příslušníky Vězeňské služby a svědků z místa činu, ztotožnění D. T. a čísla telefonu ve svém souhrnu bylo k dispozici nesporně okolo 20.00 hodiny, některé dílčí skutečnosti byly zjištěny již v odpoledních hodinách (o telefonu D. T. se hovořilo již v telefonátu kárně obviněné okolo 16.00 hodiny). V této fázi trestního řízení bylo prvořadým úkolem Policie dopadnout prchající manžele T. a tomu podřídit veškerou strategii postupu; k tomu mohl napomoci odposlech telefonu D. T. (ačkoli spíše by se mohlo jednat o jeho lokalizaci). Tyto zjištěné skutečnosti nepodporují výpověď (obhajobu) kárně obviněné, podle níž bylo dohodnuto, že Policie své žádosti podá až dne 11. 11. 2009 v ranních hodinách. I kdyby tomu tak bylo, vzniká otázka, zda taková „dohoda“ by snesla posouzení prizmatem požadavků odbornosti, svědomitosti a včasnosti, stanovených zákonem o státním zastupitelství pro výkon funkce státního zástupce.

Jednání kárně obviněné je totiž třeba v daném případě posuzovat k okamžiku, kdy jí telefonoval službu konající policista jako státní zástupkyni krajského státního zastupitelství mající nařízenou pracovní pohotovost. Z hlediska posouzení její kárné odpovědnosti nelze významně přihlížet k tomu, jak se následně celá situace vyvinula (například, jak byla věc posléze právně hodnocena – úvaha kárně obviněné, že Policie ČR úmyslně věc kvalifikovala přísněji, je spekulací, která pro kárné obvinění není relevantní, a jak kárný soud posléze hodlá dovodit, bylo naopak povinností státního zástupce majícího pracovní pohotovost podílet se aktivně na těch krocích, které mohly přispět k důvodnosti stíhání D. T.).

V době předmětného telefonátu měla kárně obviněná k dispozici informace o těchto skutečnostech:

- došlo k útěku vězně
- k útěku tohoto vězně napomohla manželka vězně
- při útěku vzniklo podezření na spáchání trestného činu pokusu vraždy
- vězeň a jeho manželka jsou stále na útěku
- při stíhání vězně a jeho manželky přichází v úvahu použití odposlechů.

Tyto informace a možné verze rozhodnutí kárně obviněné je nutné hodnotit jednak z hlediska jejích zákonných možností a zákonem uložených povinností za použití pravidel logického myšlení a využití mnoha let praxe státní zástupkyně, s přihlédnutím ke skutkovým okolnostem daného individuálního případu, jakož i s přihlédnutím k volbám různých variant rozhodnutí kárně obviněné jako státní zástupkyně plnící povinnosti v rámci pracovní pohotovosti.

Zjednodušeně řečeno je třeba hodnotit to, zda státní zástupkyně (kárně obviněná) postupovala „lege artis“, tj. zda řádně posoudila stávající skutkový stav věci a zvolila jednu z možných variant zákonného postupu, byť se později mohla ukázat jako nevhodná (např. s ohledem na objektivně nepředvídatelný sled následujících událostí apod.). Jinými slovy řečeno, rozhodnutí kárně obviněné, ale také každého orgánu činného v trestním

řízení, nemusí být nutně bez dalšího nesprávné, tj. v rozporu se zákonem stanovenými povinnostmi, i v případech, kdy se zamýšlený výsledek nedostavil.

Obecně je třeba uvést, že státní zástupce ke svému rozhodnutí v rámci své dozorové činnosti v první řadě potřebuje dostatek relevantních informací, přičemž musí ze své úřední povinnosti hodnotit také činnost, postup policejního orgánu. Od státního zástupce se tedy při výkonu dozorové činnosti vyžaduje aktivní role, přičemž státní zástupce po zvážení všech rozhodujících skutečností může dospět k závěru, že postup policejního orgánu je správný a nevyžaduje dalších úkonů (doplnění) a v takovém případě je zbytečné vydávat jakékoliv samoučelné pokyny ze strany státního zástupce, ale v případech, kdy je z povahy věci a okolností konkrétního případu zjevné, že informace získané státním zástupcem od policejního orgánu v rámci dozorové činnosti jsou nedostatečné, neumožňují odpovědné zhodnocení správnosti postupu policejního orgánu, je povinností státního zástupce si tyto informace od policejního orgánu vyžádat, popř. uložit policejnímu orgánu jejich opatření (§ 174 odst. 2 písm. b/ trestního řádu) a teprve po tomto doplnění je možné posoudit, zda je na místě uložení závazných pokynů policejnímu orgánu ve smyslu § 174 odst. 2 písm. a) trestního řádu.

V posuzované věci bylo ústředním motivem veškerého postupu Policie ČR dne 10. 11. 2009 a dne 11. 11. 2009 dopadení manželů T.; v takové situaci je nezbytná věcně a časově koordinovaná činnost orgánů Policie i státního zástupce. Paušální odklad veškeré součinnosti o řadu hodin (znamenal ze strany státní zástupkyně faktickou rezignaci jejího úřadu na aktivní roli státního zástupce v trestním řízení a vpasování se do pouhé role statisty, čekajícího na to, s čím přijde policie, „do rána“) v takovém případě, jakým byl útěk vězně za shora popsanych okolností, se jeví *prima facie* jako nemožný. V kárném řízení se nepodařilo jednoznačně prokázat, zda úsudek o tom, že věc „počká do rána“ byl společným úsudkem volajícího policisty a kárně obviněné anebo šlo o souhlas kárně obviněné s návrhem policisty (anebo šlo o oboustranný nedostatek pochopení čtyřminutového telefonického hovoru) či zda je pravdivá verze, jak ji podal ve svědeckém výslechu mjr. Bc. F., totiž, že se kárně obviněná odmítla požadavkem policejního orgánu v podstatě zaobírat proto, že ráno již věc bude přidělena někomu jinému.

Dle názoru kárného soudu a zásad logického uvažování výše uvedené a relativně kusé informace i z pohledu kárně obviněné jako státní zástupkyně mající pracovní pohotovost musely nutně bez dalšího vyvolat i z pohledu postupu v přípravném řízení řadu doplňujících otázek, a to zejména, o jakého vězně se konkrétně jednalo, z jakých důvodů byl ve vazbě (výkonu trestu), pro jaký trestný čin (z hlediska hodnocení nebezpečnosti této osoby), na základě jakých konkrétních skutečností se dovozuje, že je dáno důvodné podezření ze spáchání trestného činu pokusu vraždy, jaká konkrétní opatření byla policejními orgány učiněna k zadržení vězně a jeho manželky a k zajištění důkazů o spáchání daného skutku oběma osobami (např. neodkladné a neopakovatelné úkony), zda již byl policejním orgánem sepsán záznam podle § 158 odst. 3 trestního řádu (resp. byly provedeny neodkladné a neopakovatelné úkony) a bylo tedy zahájeno trestní (přípravné) řízení. S ohledem na sdělení policejního orgánu o jeho úmyslu použít odposlechy a záznamu telekomunikačního provozu pak vyvstávají s ohledem na ostatní skutečnosti sdělené v telefonátu (s přihlédnutím k tomu, že obě podezřelé osoby jsou na útěku, jejich pobyt není znám a lze logicky předpokládat, že právě na základě odposlechů

je možné zjistit jejich pohyb) bez dalšího otázky, zda podání žádosti o poskytnutí odposlechů až následujícího dne (jak možná bylo dohodnuto) je včasné, zda je možno zjistit jejich pohyb jinak, zda je, popř. kdy lze předpokládat, že bude, dostatek podkladů pro podání takovéto žádosti. Totéž platí obdobně pro případné zjištění předpokladů pro případné podání návrhu na sledování osob a věcí podle § 158d odst. 1, 3 trestního řádu.

Výše uvedené otázky se dle názoru kárného soudu přímo nabízejí z kusých informací poskytnutých policejním orgánem kárně obviněné v 16.00 hodin dne 10. 11. 2009 tak, jak je zachytila sama kárně obviněná ve svém záznamu ze dne 11. 11. 2009. Kárně obviněná však při i po tomto telefonátu byla zcela pasivní, policejnímu orgánu nepoložila žádnou z výše uvedených otázek, nepožádala (nevydala pokyny) k doplnění informací poskytnutých policejním orgánem. Lze sice přihlídnout k situaci, za níž byl daný telefonát učiněn, kdy byly problémy se spojením se s kárně obviněnou (zde však kárně obviněná sama a také za součinnosti kárné žalobkyně učinila opatření k zajištění své dostupnosti a to jí nelze vyčítat, což ani navrhovatelka nečiní), hovor proběhl při návratu kárně obviněné ze zaměstnání, kdy i snad je možné do jisté míry pochopit jistou prvotní nesoustředěnost kárně obviněné při hodnocení netypické a zcela mimořádné situace, ale po uskutečnění tohoto hovoru měla kárně obviněná nepochybně dostatek času k tomu, aby vzniklou situaci a jí policejním orgánem sdělené informace znovu zhodnotila z hlediska jejich závažnosti a úplnosti, k tomu učinila potřebné závěry a poté případně znovu policejní orgán kontaktovala. Kárný soud si je sice vědom, že kárně obviněná vlastně ani nevěděla s kým hovoří, policejní orgán se jí nepředstavil a ona se na jeho jméno nezeptala, ale nelze pochybovat o tom, že jako dlouholetou státní zástupkyni by pro ni nebyl problém se i prostřednictvím jiných policejních orgánů s odpovědným policistou spojit. Z úředního záznamu kárně obviněné ze dne 11. 11. 2009 a záznamu ze dne 12. 11. 2009 je však zřejmé, že kárně obviněná neučinila nic a vzniklou situaci zjevně podcenila, na poskytnuté informace adekvátně nereagovala, nevydala žádné pokyny např. k doplnění těchto informací a teprve dne 11. 11. 2009 po nástupu do zaměstnání vyhotovila o předmětném telefonátu úřední záznam. Při tomto hodnocení jednání kárně obviněné nelze odhlédnout ani od toho, že o útěku P. T. a skutečnostech jej provázejících (včetně střelby) prakticky bezprostředně po jeho uskutečnění již v průběhu dne 10. 11. 2009 informovala Policie ČR prostřednictvím sdělovacích prostředků širokou veřejnost právě s poukazem na nebezpečnost uprchlého vězně i jeho manželky a s varováním, aby se je ostatní obyvatelé nepokoušeli sami zadržet. Lze tedy konstatovat, že předmětný útěk a jeho okolnosti se již v průběhu odpoledních hodin dne 10. 11. 2009 stal skutečností obecně známou a kárný soud považuje za silně nepravděpodobné, že by se tyto informace i touto formou ke kárně obviněné, která rezignovala na opatření si relevantních informací zákonnou cestou, v průběhu odpoledne či večera dne 10. 11. 2009 nedostaly.

Ve všech výše uvedených souvislostech nemůže obstát obhajoba kárně obviněné, že jí policejní orgán sdělil, že materiály k dalšímu postupu doručí Krajskému státnímu zastupitelství v Plzni až dne 11. 11. 2009, neboť přijetí této obhajoby by znamenalo *de facto* popření povinnosti státního zástupce, který nese odpovědnost za zákonnost průběhu přípravného řízení, v němž má výsadní postavení, a proto má také ve vztahu k policejním orgánům širokou pravomoc. Je sice s podivem, že Policie ČR již státní zástupkyni, která měla pracovní pohotovost, více nekontaktovala, ale tato skutečnost nemůže zhojit úplnou rezignaci kárně obviněné na jakoukoli snahu vstoupit v duchu zákonných povinností

státního zástupce do probíhajících úkonů orgánů Policie ČR za takových okolností, jaké byly spjaty s útekem P. T. při eskortě do nemocnice dne 10. 11. 2009.

Jak již bylo výše uvedeno, je podle § 157 odst. 1 trestního řádu povinností státního zástupce (a také policejního orgánu) organizovat svou činnost tak, aby účinně přispíval k včasnosti a důvodnosti trestního stíhání, přičemž ještě před zahájením přípravného řízení podle § 157 odst. 2 písm. a) trestního řádu státní zástupce může uložit policejnímu orgánu provedení takových úkonů, které je tento orgán oprávněn provést a jichž je třeba k objasnění věci nebo ke zjištění pachatele. K prověření skutečností nasvědčujících tomu, že byl spáchán trestný čin, je státní zástupce dále oprávněn vyžadovat od policejního orgánu spisy, včetně spisů, *v nichž nebylo zahájeno trestní řízení*, dokumenty, materiály a zprávy o postupu při prověřování oznámení. Ve fázi po zahájení trestního řízení v řízení přípravném státní zástupce podle § 174 odst. 1 trestního řádu vykonává dozor nad zachováváním zákonnosti a podle odst. 2 písm. b) téhož ustanovení je státní zástupce kromě oprávnění uvedených v § 157 odst. 2 při výkonu dozoru oprávněn vyžadovat od policejního orgánu spisy, dokumenty, materiály a zprávy o spáchaných trestných činech za účelem проверки, zda policejní orgán včas zahajuje trestní stíhání a řádně v něm postupuje.

Podle § 27 vyhlášky č. 23/1994 Sb., o jednacím řádu státního zastupitelství, musí být v mimopracovní době zabezpečena pracovní pohotovost (dosažitelnost) alespoň jednoho státního zástupce, v rámci dosažitelnosti státní zástupce mj. zajišťuje provedení úkonů trestního řízení nutných k předložení návrhu na vydání příkazu k odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu. V Pokynu obecné povahy o trestním řízení (č. 1/2008) publikovaném v systému ASPI ukládá nejvyšší státní zástupce před podáním návrhu soudu zkoumat, zda zásah do základních práv a svobod v konkrétní věci je odůvodněný, zákonný a přiměřený (čl. 27), podrobný návod pro postup státního zástupce pak normuje čl. 41 tohoto pokynu.

Těmto všem povinnostem kárně obviněná nedostála; skutková podstata kárného provinění podle § 28 zákona č. 283/1993 Sb., o státním zastupitelství byla naplněna ve všech znacích (kárným proviněním je zaviněné porušení povinnosti státního zástupce), neboť jednání, které bylo prokázáno, je v rozporu s povinnostmi státního zástupce postupovat odborně, svědomitě a bez zbytečných průtahů (§ 24 odst. 1 cit. zákona), přičemž kárně obviněná jednala způsobem uvedeným ve skutkové části výroku tohoto rozhodnutí, (tj. byla nečinná po celou dobu pracovní pohotovosti), ačkoliv věděla, že nečinností může způsobit průtahy ve včasnosti a nedostatky v důvodnosti trestního stíhání a bez přiměřených důvodů spoléhala, že se tak nestane.

Při úvaze o druhu kárného opatření musel kárný senát vycházet mj. z okolností, za nichž ke kárnému provinění došlo, jeho závažnosti, ale také postoji kárně obviněné k předmětnému skutku; na druhé straně nebylo možno přehlédnout pracovní hodnocení kárně obviněné. V této souvislosti je nezbytné znovu připomenout, že součinnost orgánů Policie ČR a státních zástupců vyžaduje v případech, jako byl případ útoku vězně, kterého osvobodila manželka za použití střelné zbraně, vysokou míru koordinace a uvědomění si svých povinností. Trestní řád je koncipován na relativně silném postavení státního zástupce, který vykonává dozor nad zachováváním zákonnosti v celém přípravném řízení a vyžaduje se od něj aktivní role v celém procesu přípravného řízení, neboť by to měl být

v první řadě státní zástupce, kdo bude zasahovat aktivně do postupu policejních orgánů a nikoli spoléhat na jejich aktivní roli. Doba pracovní pohotovosti státního zástupce je určena k zajištění takových úkonů trestního řízení, které nesou odkladu (§ 27 vyhlášky č. 23/1994 Sb., o jednacím řádu státního zastupitelství). Je to situace, kdy státní zástupce zdržující se v bydlišti zajisté nemá veškeré potřebné podmínky pro výkon své funkce, na druhé straně, nastane-li tak výjimečná událost jako v posuzované věci, nelze na zajištění zákonných povinností rezignovat vlastně po celou dobu dosažitelnosti. Vzhledem k závažnosti jednání, pro které byla kárně obviněná postavena před kárný senát a shledána vinnou, dospěl kárný senát k závěru, že odpovídajícím druhem kárného opatření je snížení platu. Při stanovení doby tohoto kárného opatření bral kárný soud v úvahu, že kárně obviněná je hodnocena jako zkušená státní zástupkyně, v jejíž práci jen výjimečně dochází k pochybením. V úvahu také bylo nutno vzít skutečnost, že ani orgány policie (ani jiné orgány o mimořádné události informované) se na kárně obviněnou v době dosažitelnosti opakovaně neobracely a vzhledem k jim tvrzené naléhavosti se nedomáhaly např. provedení požadovaného úkonu prostřednictvím nadřízené vedoucí státní zástupkyně (která rovněž byla orgány policie o této mimořádné události zpravena). Na druhé straně je však nepochybné, že kárně obviněná po celou dobu dosažitelnosti nevyvinula žádnou aktivitu, kterou v takové situaci shora citovaná ustanovení trestního řádu předvídají. Kárný soud proto za přiměřené opatření považuje uložení kárného opatření v trvání tří měsíců s desetiprocentním snížením platu.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. září 2010

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu